USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **B. T.**, zastoupeného JUDr. Alenou Lněničkovou, advokátkou, se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2010, č. j. OAM - 99/LE - B03 - P08 - 2010, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2010, č. j. 47 Az 18/2010 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Aleně Lněničkové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2010, č. j. OAM - 99/LE - B03 - P08 - 2010, o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Soud současně ve svém rozhodnutí přiznal odměnu ustanovené tlumočnici.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v řízení o mezinárodní ochraně uvedl, že do České republiky přicestoval legálně na pracovní vízum, které bylo platné do 31. 12. 2007 s prodloužením do dubna 2008. Poté nestihl včas

podat žádost o prodloužení víza. O mezinárodní ochranu požádal dne 11. 4. 2010 poté, kdy byl převezen do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá pod Bezdězem - Jezová, a to na základě rozhodnutí Policie České republiky ze dne 7. 4. 2010, č. j. CPHK - 1040/ČJ - 2010 - 054003 - SV, kterým bylo ve smyslu platné právní úpravy podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění, stěžovateli uloženo správní vyhoštění z území České republiky na 5 let.

V průběhu pohovoru konaného dne 26. 4. 2010 žadatel uvedl, že dříve o mezinárodní ochranu nepožádal z toho důvodu, že mu jeho krajané říkali, že pokud podá žádost o azyl, tak bude deportován zpět do vlasti. Do Mongolska se nechce vrátit, neboť by tam měl stejné problémy jako před odjezdem, kdy byl obviněn z ublížení na zdraví panu G., a následně byl dlouhodobě vydírán příbuzným napadeného, a to i po návratu z vězení, a bylo mu vyhrožováno, že bude ublíženo jeho přítelkyni, s níž měl syna. Dále uvedl, že po návratu do Mongolska, kde se mu v důsledku problémů rozpadla rodina, by neměl kde bydlet. V České republice si našel novou přítelkyni, se kterou chce žít a pracovat v ČR.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 5. 2010, č. j. OAM - 99/LE - B03 - P08 - 2010, zamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou proto, že z postupu žadatele je patrné, že ji podal s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a proto, že žadatel neprokázal opak. Rozhodnutí odůvodnil žalovaný tím, že žalobce projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu dne 11. 4. 2010, tedy teprve čtyři dny poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, ačkoliv tak mohl učinit kdykoliv předtím v průběhu předchozích let, které nepřetržitě strávil na území České republiky. Žalovaný shledal, že žalobci v zemi původu nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu z důvodu, že má obavy o svůj život a zdraví ze strany rodiny zemřelého napadeného pana G., ani pro jeho křesťanské vyznání.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že nebyly splněny kumulativně všechny podmínky pro aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu, zejména nebyla naplněna podmínka podání žádosti o mezinárodní ochranu „pouze“ s cílem vyhnout se vyhoštění. Skutečnosti relevantní z pohledu § 12 zákona o azylu žalobce spatřuje v ohrožujícím jednání ze strany rodiny zemřelého napadeného pana G. a v obavách o svůj život a zdraví po návratu do země původu. Dále žalobce upozornil i na skutečnost relevantní z pohledu § 14a zákona o azylu, a to na svůj rodinný život na českém území.

Krajský soud v Praze žalobu napadeným rozsudkem ze dne 26. 8. 2010, č. j. 47 Az 18/2010 - 30, zamítl s odůvodněním, že byly splněny všechny tři podmínky pro použití postupu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a že důvody, pro které žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, tedy jeho snahu žít zde a zlegalizovat si pobyt, nelze podřadit pod žádné azylově relevantní důvody ani pod důvody pro udělení doplňkové ochrany. Případný zásah do rodinného a soukromého života je posuzován v řízení o správním vyhoštění a v tomto řízení měl žalobce také uplatňovat své námitky týkající se rodinného života. Nadto se měl žalobce o úpravu svého pobytu v České republice starat již dříve a nikoli až v době zadržení.

V kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu stěžovatel uvádí důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s."). Stěžovatel stejně jako v žalobě uvádí obavy o svůj život a zdraví po návratu do vlasti a je přesvědčen, že rozhodně splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a především podmínky uvedené v ust. 14a zákona o azylu pro udělení doplňkové ochrany. Opakovaně uvádí potíže, které měl v zemi původu dlouhodobě před odjezdem s bratrem zemřelého pana G., a poukazuje na problémy kvůli křesťanskému vyznání. Stěžovatel dále uvádí, že podle jeho mínění kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť správní orgán se nezabýval reálným nebezpečím hrozícím stěžovateli v případě návratu do vlasti a pouze obecně se vypořádal s tím, že nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, a proto není dán důvod pro její odmítnutí ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Vzhledem k uvedenému proto stěžovatel navrhuje, aby kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Praze byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost podané kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje důvody přípustné pro kasační stížnost podle § 103 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud dále posuzoval přijatelnost kasační stížnosti. Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podle ustálené judikatury je kasační stížnost přijatelná, (a) pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, (b) pokud se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, (c) pokud je potřebné učinit tzv. judikatorní odklon, (d) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele (srov. usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijatelnost kasační stížnosti.

Pro tento účel je vhodné připomenout, že stěžovatelova žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Podle ustálené judikatury vyžaduje použití § 16 odst. 2 zákona o azylu splnění tří podmínek: (1) zda hrozí stěžovateli vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny; 2) zda mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve; a 3) zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze" s cílem vyhnout se tomuto hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny. Tyto tři podmínky musí být splněny kumulativně. (srov. rozsudek ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, publikovaný pod č. 1724/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud podotýká, že při posuzování třetího bodu testu (zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze" s cílem vyhnout se tomuto hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny) leží důkazní břemeno výhradně na žadateli.

Stěžovatelovy námitky uplatněné v kasační stížnosti se aplikace tohoto ustanovení netýkají.

K otázce existence rodinného života stěžovatele v České republice, který tvrdí, že má na území ČR přítelkyni a dítě, z pohledu možného udělení doplňkové ochrany: Nejvyšší správní soud v minulosti nevyloučil, že by zásah do rodinného a soukromého života mohl spadat pod jeden z důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Zdejší soud ve své rozhodovací činnosti rozlišuje, zda je cizinci znemožněn jeho rodinný život existující v ČR, kdy k případnému porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod dochází již samotným vyhoštěním, či zda je cizinci znemožněn jeho rodinný život v zemi jeho původu, kdy je nastolen extrateritoriální účinek čl. 8 Úmluvy (srov. shrnutí judikatury v rozsudku ze dne 6. 8. 2010, č. j. 2 Azs 24/2010 - 90, bod 29). Z další judikatury vyplývá, že právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy primárně chrání § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případech zásahu do rodinného a soukromého života, a nikoli § 179 odst. 2 písm. d) téhož zákona, který obsahuje obdobné důvody znemožňující vycestování, jako jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany (rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71 ze dne 28. 11. 2008). V rámci řízení podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců by se obvykle posuzovalo, zda zákaz pobytu na území ČR v některých případech dosáhl intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života; této intenzity obvykle dosáhne jen dlouhodobý zákaz pobytu. Není vyloučeno podřadit některé zásahy do rodinného života pod důvody pro udělení doplňkové ochrany, např. případy, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné a osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR (citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71).

Stěžovatel nepředložil v žalobě ani v kasační stížnosti argumenty, které by svědčily pro to, že se jednalo o případ popsaný výše v judikatuře, kdy by ze zásahu do rodinného života vyplývala povinnost udělit doplňkovou ochranu.

Jak vyplývá z citované judikatury, v případě stěžovatele by rozpor s čl. 8 Úmluvy měly posoudit příslušné orgány v řízení o správním vyhoštění stěžovatele. Stěžovateli již bylo správní vyhoštění uloženo, a pokud stěžovatel se závěry v uvedeném rozhodnutí nesouhlasí, mohl využít prostředky zákona o pobytu cizinců (např. odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění a následný soudní přezkum) za účelem posouzení dopadu vyhoštění na realizaci jeho rodinného a soukromého života. Některé zásahy do rodinného a soukromého života zákon o pobytu cizinců umožňuje znovu posoudit i u pravomocných rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 122 zákona o pobytu cizinců), tedy, i pokud stěžovatel opravné prostředky nepodal či nebyl v odvolání a soudním přezkumu úspěšný. Na řízení podle zákona o pobytu cizinců odkázal stěžovatele i krajský soud.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v posuzovaném případě byly splněny všechny tři podmínky pro použití postupu podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu. Bylo vydáno rozhodnutí Policie ČR o správním vyhoštění, stěžovatel pobývající na území ČR od roku 2007 požádal o mezinárodní ochranu až poté, kdy byl zadržen a bylo mu uloženo správní

vyhoštění, stěžovatel uvedl, že chce v České republice zůstat, aby zde mohl žít se svou přítelkyní a pracovat.

Kasační stížnost se tak nedotýkala právních otázek, které by nebyly dosud řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, nebo které by byly dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, a ani zdejší soud neshledal potřebu odchýlit se od své předchozí judikatury. Navíc zdejší soud neshledal v rozhodnutí krajského soudu ani zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Vzhledem k výše uvedenému shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou a jako takovou ji odmítl. Nejvyšší správní soud neshledal takové vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Praze č. j. 47 Az 18/2010 - 59 ze dne 7. 1. 2011 pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka JUDr. Alena Lněničková; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). K výzvě soudu, aby vyčíslila odměnu, ustanovená advokátka sdělila, že požaduje odměnu za 2 úkony právní služby po 1820 Kč, a to za převzetí zastoupení a sepis kasační stížnosti, a dále 2 režijní paušály po 300 Kč s tím, že není plátkyní DPH. Ustanovené zástupkyni náleží v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby v částce 2100 Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci kasační stížnosti ze dne 16. 12. 2010 a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává ve smyslu platné právní úpravy odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 2400 Kč. Pro vyplacení odměny stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu. Požadovaná odměna za jeden úkon spočívající v přípravě a převzetí zastoupení nebyla přiznána, neboť podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu by odměna za převzetí a přípravu zastoupení náležela za splnění podmínky, že se uskutečnila první porada s klientem, přičemž uskutečnění této porady ustanovená advokátka netvrdí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu